277 | MONA | ROMAN | 105

BEN Û SEN

Diyarbakır Surlarının Efsanesi

YASEMİN DOĞAN

1984'te doğdu. İstanbul'da yaşıyor. Yazarlık serüvenine 2020 Kasım ayında yayınlanan *Tozkoparan* (*Bir Tozkoparan İskender Romanı*) ile başladı. Çeşitli dergilerde tiyatro alanında yazılar kaleme aldı. Dizi senaryoları ve tiyatro oyunları yazıyor. Şimdilerde üçüncü kitabını kaleme alıyor.

tamadres.com

"Bu roman Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi'nin
kültür sanat hayatımıza armağanıdır."

DİYARBAKIR
BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
BASIM GÖZÜM
Üstüne

Ben Û Sen
Diyarbakır Surlarının Efsanesi
Yasemin Doğan

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak
Genel Müdür: Vedat Bayrak
Editör: Canan Hatiboğlu
Kapak Tasarımı: Aynur Kızılırmak
Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ISBN 978-625-7220-64-4

1. Baskı: Mart 2022

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul
Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729
Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım
Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul
Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No. 43949

YASEMİN DOĞAN

BEN Û SEN

DİYARBAKIR SURLARININ EFSANESİ

tamadres.com

MONA
ROMAN

tamadres.com

Canım Annem'e…

tamadres.com

tamadres.com

1

YANLIŞ ÖLDÜ BABAM

tamadres.com

"Ne zaman?"
"Yarım saat önce."
"……."
"Yanında değildim."
"Kimse yokmuş. Cevat abi bulmuş."
"Anladım, yani babam yalnız mıymış öldüğünde?"
"Ah be oğlum! Hangimiz değiliz ki?"

Uzun bir sessizlik oldu, kimin telefonu kapattığı belli olmadı. Kimin hangi sözü söylediği de. Hem ne fark ederdi ki? Daha büyük bir sözdü söylenen; bütün sözleri bitiren ve bütün sözleri söyleyen söylemişti son sözü. İnsanla en yalın konuştuğu anda konuştuğu dille konuşmuştu. Üzerine sözün değil, sessizliğin örtüldüğü bir lisandı bu, asıl gerçeğin anlaşıldığı gündü bu. Ölümdü bu!

Bir an ıslak tişörtün göğsüne yapışmasının yaydığı tuhaf serinlikle ürperdi. Telefonun çaldığının ayırdına o an vardı zaten. Ağır bir hareketle doğrulmaya çalıştı yerinden, kolu kalkmak istemedi, gözü bakmak istemedi, kalbi atmak istemedi. İçini tıkayan derin bir soluktu tuttuğu. Kulaklarının zonklaması duyduğu sesleri

parçalayıp yok etmek istercesine odasının duvarlarını dövüyordu. Saatine bakmadı, yerinden kalkmadı, baksa görecekti olduğu yere yığılıp kaldığını, iki saattir durmaksızın ağladığını.

Babası ölmezdi insanın, bütün babalar ölebilir ama kendi babası ölmez gibi gelir insana. Baba, ölmez bir şeydir çünkü, herkes çocuktur babasının yanında çünkü. İnanamayan gözlerle bakıyordu etrafına, daha da daralmıştı Gayrettepe Mahallesi'ndeki metruk öğrenci evi. Sıkışıp kaldı soluğu bu eve, İstanbul kadar büyük çarparken kalbi, Diyarbakır'ın küçeleri gibiydi aldığı nefes. Daha da gerçeği; alamadığı nefes, belki de unuttuğu nefes… Babasını yitirmesi insanın, nefesinin ritmini yitirmesiydi belki. Hayatta kalmaya yetecek kadar çok ama yaşamaya devam edemeyeceği kadar az! Tuhaf bir hisse kapılmıştı yas tutmaya hazırlanan yüreği.

"*Yalnız öldü babam. Olamadım yanında. O taş atölyesinde, dişi bazalt taşının üzerine düşmüştü belki de.*"

Delirmek böyle bir şey miydi? İnsanın babasının ölümünü öğrendiği o anda aklına üşüşen hiçbir düşüncenin, hiçbir görüntünün, kelimenin ve kalbine dolan hislerin hiçbir mana taşımayışı… Bu olabilir miydi delirmek? Okyanus kadar geniş bilirken kendini, bir katre dahi olmadığını anlamak…

"*Daha geçende duydum sesini. Sesini yitirdin mi babam? Güzel sesini duyamay…*"

Yığılıp kaldığı o soğuk döşemenin üzerinde bir ileri bir geri gidiyor, sayıklıyor, dizlerine ve göğsüne vuruyor, 'babam' diye inliyor, Kürtçe dövünüyordu.

"*Canê mın çû ooyy, wer nece bavê, wer nece…* (Canım gitti oyy, böyle gitme baba, böyle gitme)"

İstanbul'dan akıttığı gözyaşları, babasının taş atölyesindeki o dişi bazalt taşının üstüne aktı ve gözyaşları gibi süzüldü kelimeler, gözyaşından ıslanmış tişörtünün üzerine. Neden sonra sustu birden, avcunun içini yere değdirdi yavaşça, bulanık gözlerle baktı eline, taşı sever gibi sevdi yeri.

"*Yanlış öldü BABAM!*"

tamdes.com

2

EN ZOR YOLCULUK

tamadres.com

Attığı her adımda dünya ayağının altında büyüyordu sanki. Gök genişliyor, evler çoğalıyor, caddeler kalabalıklaşıyor, insanlar artıyor, o ise küçülüyordu. Küçüldükçe kendi içine çekiliyor, çekildiği o yerde kayboluyordu adeta.

Sonrası...

Sonrası kendini bulmak için boş bir çabaydı kimi zaman. Liseyi bitirir bitirmez Diyarbakır'dan çıkıp İstanbul'a gelen Yahya ile şu an olduğu kişi aynı kişi değildi, buna emindi. Bir şeyler değişmişti, buna da emindi. Ama emin olamadığı, kalbini ve beynini huzursuz eden bir şeyler vardı. Neydi? Bilmiyordu. Bir şeylerin huzursuzluğunu taşıyor muydu gerçekten, ya da savrulup gidiyor muydu bu hengamenin içinde, bir başına?

Bilmiyordu.

Eski bir apartmanın en üst katından hızla değil, koşar adım değil adeta savrularak iniyordu. Spiral merdivenlere sahip beş katlı binanın en alt katına indiğinde başının döndüğünü hissetti. Alnından terler damlıyor, çenesinde biriken terleri her beş saniyede bir elinin tersiyle siliyordu. Otomatiğe basıp dışarı çıkacaktı ki,

kapı açılmadı, derin mavi gözlerinde hüzün öfke karışımı bir ifade belirdi.

'Berde herim.' (Bırak gideyim)

Büyük demir kapıyı kendine doğru çekerken sağ bacağıyla birkaç defa tekmeledi. Nihayet kapı açıldığında hızla dışarı çıkıp kendini Vefa Bayırı Sokak'tan aşağı caddeye doğru bıraktı. Havaalanı hayli uzaktaydı, en kısa sürede nasıl gidebilirdi? Beşiktaş'taki Havaist'e mi gitmeliydi Mecidiyeköy'deki Havist'e mi? Mecidiyeköy'de Havaist var mıydı? Hangisi daha yakındı? Otobüsle gitmeye tahammülü yoktu, taksi bulması da zaman alabilirdi. Koşar adım giderken birden durdu, kafası karıştı? Ne yapmalıydı gerçekten? Arkasında uzanan dar sokağa baktı, önüne döndü, sağlı sollu ayrılan sokaklara baktı sonra. Kafasındaki pek çok ihtimalden en uygun olanını seçmeye çalışıyordu. Bir yandan cebinden telefonunu çıkarıp 'en yakın Havaist durakları' araması yaptı. Mecidiyeköy'de onu havaalanına götürecek bir otobüs yoktu.

'Zincirlikuyu!'

Balmumcu'ya doğru koşmaya başladı bu sefer. Ter, sanki tüm vücudunu ele geçiren görünmez bir örtü gibi onu sarmaya, sıkmaya, boğmaya başlamıştı. Sıkışan soluğu boğazında bir kesi açtı, oradan fışkıran sesleri susturmanın bir yolu yoktu. Caddeler, insanlar, arabalar… Her şey, o an sanki sadece Yahya'nın üzerine geliyor, Diyarbakır'a gidecek olan yollarını kesiyor, sabrını ve gücünü tüketmek için elele veriyordu. Aklına Gülce geldi, haber vermemişti. Titremesi bir türlü durmayan elleriyle telefonunu çıkardı yine cebinden, kısa bir ses kaydı atarak haber verdi. Cevap hemen gelmişti.

"Birazdan oradayım Yahya."

Ani bir fren sesiyle irkildi, daldığı düşünceler hızla ondan uzaklaşırken, bir arabanın da kendine doğru hızla yaklaştığını gördü. Son anda çekti ayağını caddeden, sendeledi, ayağı kaldırıma çarpınca sırt üstü yere düştü. Çantasından sesler geldi.

tamadres.com

Sinirlendi, üstünü başını silkeledi, kendini ayağa kaldıracak gücü bekliyordu sanki. Etrafından geçen kalabalığın çantası, poşeti, eli kafasına çarpıyordu.

'Bajar, li min lê dixe' (Şehir, dövüyor beni)

Sinirlendi yine, tam doğrulacakken sağ ayak bileğinde şiddetli bir ağrı hissetti, incitmişti.

İnsanlar, ne kadar çok. Her şeyden daha çok. Her oluğundan su fışkıran bir çağlayan gibi şehrin her sokağından, her köşesinden insan fışkırıyordu caddelere. İstanbul'a ilk geldiğinde onu en çok korkutan bu insan kalabalığı olmuştu. İçinde bir yerlerde ara ara kendini hatırlatan bir duygu dürtüp duruyordu onu kalabalığa her girdiğinde.

'Tu vegerî' (Döneceksin)

Geri dönmeyi çok düşünmüş, ancak buna cesaret edecek gücü kendinde bulamamıştı Yahya. Çünkü anne ve babasına söz vermişti: Üniversiteyi kazanmış, çocukluğunu geçirdiği şehri bırakarak, bu şehre gelmiş ve sözünü tutmuştu.

Seneler geçmesine rağmen çoğu şeye alışmış ancak insan kalabalığına bir türlü alışamamıştı. İnsanın varlığı insanı korkutabilir miydi hiç?

'Belê' (Evet)

Şimdi ise bu kalabalık sanki engel olur gibi yolunu kesiyordu Yahya'nın. Tüm yollar açılsa, memleketine gidecek uçağı hemen yanı başına getirseler ve gitse babasının yanına, o ölmeyecek zannediyordu. İnanıp inanamamak arasında bir yerlerdeydi.

Zincirlikuyu Metrobüs Durağı'na varmıştı.

"Affedersiniz Havaist buradan geçiyor mu?"

"Karşıya geçmen gerekiyor delikanlı, Sarıyer istikametinde Metrobüs-3 İETT durağı var. Oradan bineceksin."

***

Yaklaşık on beş dakika koşmuş ama saatlerdir koşuyor hissine kapılmıştı. Üstelik bir de sırt üstü düşüp bileğini incitmişti. Aya-

tamadres.com

ğındaki ağrı şiddetlenmeye başladı, yüzü acıyla kasıldı. Çantasını sırtlayarak Sarıyer istikametine doğru döndü. Telefonu çaldı, Gülce gelmişti. Etrafa baktı. Nihayet birbirlerini gördüler. Gülce, Yahya'nın halini görünce, üzüntü ve acıma karışımı bir hisse kapıldı. Buğday benizli, kara kaşlı kara gözlü, uzun boylu, film artisti gibi yakışıklı Yahya, bir günde perişan olmuştu.

Birbirlerine baktılar sadece, öylece baktılar, neden sonra sımsıkı sarıldılar. Ağlamaya başladı Gülce, küçük küçük hıçkırıklarla sarsılarak ağladı birkaç dakika. Yahya yüzünü kızın siyah saçlarına bıraktı, daha sıkı sarıldı.

Babam öldü Gülce, diyemedi. İçinde sıralanmış düzinelerce cümle vardı lakin hiçbirini diyemedi. Ama o cümleler gibi baktı kıza, o cümlelerin ağırlığı ve acısı gibi baktı.

"Biletini saat kaça aldın?"

Kızın sesiyle sarıldığı kolları gevşedi aniden, bir adım geri çekildi, boş gözlerle yüzüne baktı Gülce'nin.

Bilet almak hiç aklına gelmemişti, tek düşündüğü bir an önce havalimanına varmaktı. Kötü ihtimaller zihnine üşüşmeye başladı.

Kız Yahya'nın bilet almadığını fark edince telefonunu çıkardı hemen.

Yahya, gücünün tükendiğini hissetmeye başladı. Duraktaki ekrandan otobüs saatlerine baktı, az bir zaman kalmıştı. Yavaşça yere bırakılan ağır bir çuval gibi duraktaki banka bıraktı kendini. Gülce de o sırada telefonuyla uğraşıyor, bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Kafasını kaldırıp ayakta duran kıza baktı Yahya.

"Uçağın tam iki saat on beş dakika sonra canım."

Bir bakış içine ne kadar duygu yükleyebiliyorsa o kadarını yükleyip baktı Gülce'ye. Minnet vardı bu bakışlarda, sonra sevgi, hüzün, acı... Hepsi iç içe geçmiş ama acı baş köşeye yerleşmişti.

Gülce bu acıyı görebiliyor, ancak elinden yapacak bir şey gelmiyordu. Sadece bilet alabilmişti işte.

tanadres.com

Bir süre sonra otobüs geldi. Birden ayağa kalkınca inledi Yahya. Gülce'ye bakarak:

"Bileğimi incittim," dedi sakince.

"Yolun açık olsun, başımız sağ olsun, gidince haber ver bana," dedi kız ve ağlamaklı oldu bunu söylerken. Sonra otobüsü gösterdi.

"Teşekkür ederim," dedi Yahya titrek ve alçak bir sesle. Topallayarak bindi otobüse, Gülce arkasından bakıp derin bir 'ah' çekti.

Yahya *'Ya yetişemezsem'* diye düşünüyordu o sırada. Saatine baktı korkuyla.

***

Yol hayli uzun sürmüş, uçağın kalkmasına kırk beş dakika kalmıştı. Neyse ki Gülce, *check in* yapmış, ona vakit kazandırmıştı. İçeri girdiğinde kapıdaki yolcu kuyruğunu görünce bir an ne yapacağını bilemedi. Bu sırayı beklerse uçağa asla yetişemeyecekti buna emindi. Sırada beklerken yine o titreme gelmişti ellerine, bu sefer sadece ellerine değil tüm vücuduna yayılmıştı hızla. Ara ara babasının sesini duyuyordu sanki.

'Ez têm bawê min' (Geliyorum babam!)

Sıranın başına doğru baktı, saatine baktı, yolcuların valizlerine baktı ve aniden sıradan ayrılarak koşmaya başladı.

"Affedersiniz, pardon, yetişmem lazım," gibi cümlelerle uzun sırayı geride bırakıp en öne gelmişti. "Babam öldü," diye bağıramamıştı dışından, bu bağırtı içinde yankılanmış onu tekrar tekrar yakmıştı. X-ray'den geçerken çantasını yürüyen banda bıraktı.

"Beyefendi lütfen çantanızı kutunun içine yerleştirin."

Geriye dönüp hareket halindeki çantayı kutuya yerleştirdi Yahya sabırsızca, bir yandan saatine bakıyordu.

X-ray gürültülü bir şekilde çalmaya başladı.

"Beyefendi üzerinizdeki elektronik cihazları da kutuyla birlikte banda yerleştirin."

Sinirli hareketlerle denileni yaptı. Tekrar X-ray'den geçti, yine o ses duyuldu, bir adım geriye çekildi. Kemerini de çıkarma-

tonadres.com